

Nr 207.

Godkänd av första kammaren den 27 maj 1924.

Godkänd av andra kammaren den 27 maj 1924.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av väckta motioner i tandvårdsfrågan.

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 6.)

(Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 4.)

Till Konungen.

Inom riksdagen hava särskilda motioner väckts i syfte att åstadkomma förbättringar i folktandvården, nämligen motionerna nr 199 i första kammaren samt motionerna nr 314, 316 och 339 i andra kammaren.

I dessa motioner har hemställts:

i först nämnda motion samt i motion nr 314 i andra kammaren om skyndsamt utredning, huruvida och under vilka former kompetenta och kvalificerade tandtekniker kunde erhålla legitimation att utföra tandvårdsarbete;

i motion nr 316 i andra kammaren om utredning, huruvida och på vad sätt en billigare tandvård kunde åstadkommas;

samt i motion nr 339 i samma kammare om utredning, huruvida icke genom mindre omfattande utbildning åt personer, som berättigades utföra enklare tandvårdsarbeten, en billigare tandvård måtte kunna beredas vårt folk.

Över motionerna hava yttranden avgivits av Svenska tandläkaresällskapet och Sveriges tandläkareförbund ävensom Sveriges tandteknikers riksförbund samt Svenska nationalförbundet för munhygienens befrämjande.

Folktandvården borde numera allmänt anses vara i första hand en fråga om tandvårdens förbilligande, samt i andra hand, men ej mindre viktigt, en fråga om skoltandvårdens ordnande, enär en rationell tandvård, som skall bliva i verklig mening billig, uppenbarligen måste börja med barnen.

Förevarande fråga har vid upprepade tillfällen varit föremål för uppmärksamhet såväl inom riksdagen som eljes.

Tandvården i vårt land är för närvarande sedan årtionden anförtrodd åt en kår av personer — tandläkarna — av vilka staten, såsom garanti

för medborgarnas trygghet, fordrar, efter inhämtandet av ett visst kunskapsmått i allmänna ämnen (studentexamen) en viss utbildning (på tandläkareinstitutet) och en genom avlagd examen ådagalagd kompetens. Endast denna kår — oavsett de legitimerade läkarna — äger laglig befogenhet att utöva tandvård, Härvidlag använder tandläkaren i allmänhet ett biträde, »tandteknikern», som har att utföra ett från den sjuke skilt mekaniskt arbete, som fordrar övning, skicklighet och precision. Någon särskild fackskola finnes ej — såsom i utlåtandet från teknikernas riksförbund meddelas — för teknikernas utbildning.

Riksdagen anser det vara en angelägenhet av synnerlig vikt, att tandvården förbilligas och göres mera allmän. För vinnande av detta syftemål torde åtgärder böra vidtagas, analoga med dem, som kommit till stånd på den allmänna sjukvårdens område, såsom inrättande av tandklinik, där tandbehandling kan lämnas mot ringa eller, i fall av medellöshet, ingen ersättning.

En kommande utredning torde jämväl böra erhålla till uppgift att söka klarlägga, i vilken utsträckning skol- och folkpoliklinikerna kunna förenas eller skolklinikerna kunna göras ambulerande eller andra åtgärder tänkas erforderliga, särskilt för vissa vidsträckta, glest befolkade delar av vårt land.

På grund av vad sålunda anförts får riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning, på vad sätt en för hela vårt folk lämpad och för rimlig kostnad tillgänglig tandvård må kunna åstadkommas, samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 27 maj 1924.

Med undersåtlig vördnad.